

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. R.**
zastoupený advokátem Mgr. Vladislavem Kutějem
sídlem Jičínská 1346/6, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Policie České republiky – Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**
sídlem 30. dubna 1682/24, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

I. Určuje se, že zásah žalovaného spočívající v předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů ze dne 18. 6. 2019 č. j. KRPT-212959-741/TČ-2016-070082, **byl nezákonný** a žalovanému se **zakazuje** pokračovat v porušování žalobcových práv prováděním úkonů směřujících k předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 28 512 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Vladislava Kutěje, sídlem Jičínská 1346/6, 130 00 Praha 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v předvolání ze dne 18. 6. 2019 č. j. KRPT-212959-741/TČ-2016-070082 (dále jen „předvolání ze dne 18. 6. 2019“) k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), na základě kterého je žalovaný oprávněn pro účely budoucí identifikace snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získat informaci o genetickém materiálu.
2. Žalobce byl v předvolání poučen o možnosti předvedení, pokud se sám nedostaví.
3. Žalobce považuje úkon, kterým byl předvolán k provedení identifikačních úkonů, jakož i hrozbu toho, že nedostaví-li se, může být k tomuto úkonu předveden, za nezákonný zásah do svých práv, popřípadě za nezákonný pokyn či donucení.
4. Žalobce dále uvedl, že žalovaný proti žalobci zahájil trestní stíhání pro podezření ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, v platném znění (dále jen „trestní zákoník“), a to na základě usnesení č. j. KRPT-212959-292/TČ-2016-070082. Žalobce je bezúhonný, v minulosti nebyl nikdy trestán a ani proti němu nebylo vedeno trestní řízení.
5. Žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 3 As 335/2017 a sp. zn. 1 As 13/2017, v nichž NSS dospěl k závěru, že úkony podle ust. § 65 zákona o policii zásadním způsobem zasahují do osobnostních práv obviněných a podezřelých a také, že výzvu k provedení identifikačních úkonů ve smyslu § 65 zákona o policii lze považovat za závazný a přímo vynutitelný úkon a tedy i za zásah ve smyslu ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).
6. S odkazem na uvedenou judikaturu NSS žalobce dále zdůraznil, že ust. § 65 zákona o policii neumožňuje policejním orgánům sbírat údaje o osobách a vytvářet tak celonárodní databázi včetně sběru DNA bez omezení. Policejní orgán musí vždy velmi pečlivě vážit proporcionalitu potencionálního zásahu do práv stíhané osoby a zvažovat přiměřenost provádění identifikačních úkonů vzhledem k okolnostem konkrétního případu.
7. Podle ust. § 65 zákona o policii je účelem provádění identifikačních úkonů budoucí identifikace takové osoby a předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti a stíhání trestních činů. Žalobce má za to, že naplnění tohoto účelu nelze očekávat u obviněných či podezřelých v případech hospodářské kriminality, kdy pachatele fakticky nelze usvědčovat identifikačními úkony zajištěným materiálem. V případě žalobce tak nemohlo být provedením identifikačních úkonů zjevně dosaženo účelu, pro který zákonodárce shromažďování takto citlivých údajů umožnil. Je rovněž třeba přihlídnout k tomu, že žalobce nebyl doposud trestně stíhán, je zcela bezúhonný a vede řádný život.
8. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že předvolání žalobce podle § 65 zákona o policii proběhlo standardním způsobem a v mezích zákona, takže je nelze považovat za nezákonný zásah.

Žalobce nezpochybil, že proti němu bylo zahájeno trestní stíhání pro zločin zkrácení daně poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a) a c) trestního zákoníku, což je úmyslný trestný čin, a proto žalovaný postupoval v souladu s § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii, když žalobce jako osobu obviněnou ze spáchání úmyslného trestného činu předvolal k provedení identifikačních údajů. K provedení odběru vzorků za účelem budoucí identifikace navíc v případě žalobce nedošlo. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2014 sp. zn. 4 As 168/2013, v němž NSS uvedl, že sběr, uchovávání a zpracování profilu DNA představuje zásah do osobních práv osob, ale tento zásah je ospravedlněn předcházejícím úmyslným a protiprávním jednáním této osoby, která si musí být vědoma, že za splnění příslušných podmínek proti ní může být vedeno trestní řízení a může jí být uložen trest a v souvislosti s tím bude vedena v Rejstříku trestů a v příslušných evidencích vedených policií, tj. musí nést negativní následky spojené se spácháním protiprávního jednání. NSS se dále v tomto rozsudku vyslovil tak, že identifikaci pachatelů pomocí vzorku DNA nelze vyloučit ani u kriminální činnosti týkající se hospodářské kriminality, když i v těchto případech je nutno určit konkrétní fyzickou osobu odpovědnou za trestný čin. Dále žalovaný zdůraznil, že v posuzované věci se jednalo o rozsáhlou kriminální činnost, kdy v její souvislosti bylo obviněno 68 subjektů, a byla způsobena škoda velkého rozsahu. Předvolání žalobce k identifikačním úkonům tak bylo zcela na místě. Žalovaný dále uvedl, že identifikační vzorky odebírané v rámci trestního řízení jsou uloženy v databázi, která není veřejně přístupná a je zabezpečena proti zneužití. Nehrozí tak, že by neoprávněné osoby mohly zjišťovat jakékoliv citlivé informace o obviněných nebo o pachatelích trestných činů. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

9. Krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to usnesením ze dne 4. 6. 2020 č. j. 22 A 48/2019-40, kterým byla žaloba odmítnuta. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem NSS ze dne 25. 3. 2020 č. j. 2 As 237/2020-40 a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.
10. V dalším řízení žalovaný na výzvu soudu sdělil, že přípravné řízení trestní již bylo ukončeno a v trestní věci byla podána obžaloba. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný upustil od provedení identifikačních úkonů.
11. Při jednání před krajským soudem dne 3. 8. 2022 účastníci setrvali na své dosavadní argumentaci.
12. Z usnesení žalovaného ze dne 26. 10. 2018 č. j. KRPT-212959-292/TČ-2016-070082 krajský soud zjistil, že jím bylo zahájeno trestní stíhání celkem 68 osob včetně žalobce, který byl obviněn ze zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle ust. § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákoníku.
13. Z obsahu obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 28. 2. 2022 č. j. KZV 32/2018-1996 krajský soud zjistil, že žalobce byl za vymezený trestný čin rovněž obžalován a byl mu navrhnut trest odnětí svobody v délce 3 roků, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 3 roků, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a prokuristy obchodních korporací na dobu 3 roků. Z obsahu obžaloby (bod 189) je zřejmé, že žalobce nemá v rejstříku trestů žádný záznam.

14. Krajský soud přezkoumal postup žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl ke dni rozhodnutí soudu podle § 87 odst. 1 část věty před středníkem s. ř. s.
15. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
16. Pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. je nezbytné splnit pětici kumulativních podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65; č. 603/2005 Sb. NSS).
17. Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii, policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.
18. Podle § 65 odst. 2 zákona o policii, nelze-li úkon podle odstavce 1 pro odpor osoby provést, je policista po předchozí marné výzvě oprávněn tento odpor překonat. Způsob překonání odporu musí být přiměřený intenzitě odporu. Překonat odpor osoby nelze, jde-li o odběr krve nebo jiný obdobný úkon spojený se zásahem do tělesné integrity.
19. Podle § 11 písm. c) zákona o policii, policista a zaměstnanec policie jsou povinni postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem.
20. Krajský soud se předně zabýval tím, zda již samotné předvolání ze dne 18. 6. 2019 může být nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s.
21. Žalovaný při realizaci předvolání ze dne 18. 6. 2019 nevystupoval jako orgán činný v trestním řízení, nýbrž jako správní orgán, který vytváří databázi údajů využitelných při pátrání po trestné činnosti a jejím potírání (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 2661/13 či rozsudek NSS ze dne 10. 11. 2015 č. j. 9 As 168/2015-43).
22. Judikatura NSS již v minulosti dospěla k závěru, že při posuzování toho, zda může výzva sama o sobě představovat zásah, proti němuž je přípustná žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s., je třeba vycházet z jejího konkrétního obsahu (viz např. rozsudek ze dne 30. 1. 2007 č. j. 2 Aps 6/2006-70). Za zásah, resp. pokyn správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. lze dle konstantní judikatury považovat výzvu v případě, že je pro adresáta závazná a je na něm přímo vynutitelná. Například v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 Aps 5/2007-53 NSS vyslovil, že zásahem jsou „obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat,

nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Kromě neformálnosti samotného zásahu je neformální i donucení v případě nerespektování pokynu či příkazu (...). (k uvedenému viz také např. rozsudek NSS ze dne ze dne 22. 5. 2008 č. j. 2 Aps 3/2007-91, č. 2199/2011 Sb. NSS).

23. Ochrana proti výzvě prostřednictvím žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu či donucení správního orgánu, která je pro jejího adresáta závazná a vynutitelná, *„je přiléhavá i z hlediska efektivity soudní ochrany. Tento typ žalob je totiž ze zákona určen k přednostnímu projednání (§ 56 odst. 3 s. ř. s.), a soud tak má u zásahové žaloby směřující proti výzvě možnost se do věci vložit dříve, než dojde k nevratnému zásahu do práv adresáta výzvy“* (viz rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017 č. j. 6 As 311/2016-84). Důvod, ze kterého je výzva k určitému konání (jako závazný a vynutitelný pokyn spojený s určitými povinnostmi) kvalifikována jako zásah, tedy tkví v nutnosti garantovat jednotlivci dostatečně rychlou ochranu jeho zaručených práv (viz rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2014 č. j. 2 As 35/2014-109).
24. Výzvu k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii lze tak bezpochyby považovat za závazný a přímo vynutitelný úkon, tedy i za zásah podle § 82 s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2018 č. j. 3 As 335/2017-33).
25. S ohledem na tento závěr se krajský soud dále zabýval tím, zda byl zásah spočívající v předvolání ze dne 18. 6. 2019 souladný se zákonem.
26. Krajský soud má za to, že k předvolání a následnému provedení úkonů podle § 65 zákona o policii může dojít při kumulativním naplnění těchto podmínek: 1) jedná se o plnění úkolů policie, 2) pro účely budoucí identifikace, 3) osoba, vůči níž úkon směřuje, byla obviněna ze spáchání úmyslného trestného činu, 4) provedení identifikačních úkonů je s ohledem na okolnosti případu přiměřené.
27. Mezi účastníky v zásadě není spor o tom, že podmínky 1) až 3) byly splněny, s čímž se soud ztotožňuje. Rozdílné jsou však představy ohledně přiměřenosti předvolání ze dne 18. 6. 2019. Tímto kritériem se proto soud dále zabýval.
28. Při těchto úvahách lze poukázat na rozsudek ze dne 13. 12. 2017 č. j. 1 As 13/2017-93, ve kterém NSS dospěl k závěru, že je vždy nutné *„zvážit proporcionalitu potenciálního zásahu do práva na informační sebeurčení předvolané osoby, a to s ohledem na specifické okolnosti každého jednotlivého případu“*. Stejný závěr pak vyplývá z již zmiňovaného rozsudku téhož soudu ze dne 19. 4. 2018 č. j. 3 As 335/2017-33. V obecné rovině pak tentýž závěr vyslovil NSS v rozsudku ze dne 2. 4. 2020 č. j. 2 As 164/2019-30 (byť se uvedený rozsudek vztahoval k uchovávání již odebraných biologických vzorků, soud zmínil, že při práci s biologickými vzorky je vždy nutné posuzovat konkrétní okolnosti případu). Zdejší soud se s názorem NSS ztotožňuje a má za to, že je nutné jej aplikovat i v nyní projednávaném případě.
29. Žalobce označil za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. samotné předvolání ze dne 18. 6. 2019. Předvolání ze dne 18. 6. 2019 neobsahuje žádné důvody, které by vypovídaly o přiměřenosti zásahu do práv žalobce. To ještě neznačí jeho nezákonnost, neboť uvedené předvolání není správním rozhodnutím, které by muselo obsahovat odůvodnění. Soud tak při posuzování přiměřenosti zásahu hodnotil skutečnosti uvedené účastníky a vyplývající ze správního spisu, přičemž se zaměřil na vyhodnocení přiměřenosti z pohledu zásahu do

práv na informační sebeurčení u nejzávažnějšího úkonu, který mohl být žalovaným vůči žalobci učiněn, tj. odebrání biologických vzorků.

30. V rámci identifikačních úkonů dle § 65 zákona o policii je žalovaný oprávněn provést také odběr biologických vzorků umožňujících získání informací o genetickém vybavení. Sběr, uchovávání a zpracování profilu DNA představuje významný zásah do práva na soukromí osoby, které se tento profil DNA týká ve smyslu čl. 7 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (obecně k zásahu do tohoto práva srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci S. a Marper proti Spojenému království č. 30562/04 a 30566/04, ze dne 4. 12. 2008, ve věci Aycaguer proti Francii č. 8806/12 ze dne 22. 6. 2017 nebo ve věci Dragan Petrovič proti Srbsku č. 75229/10 ze dne 14. 4. 2020). Odběrem genetického materiálu a následným získáním profilu DNA lze totiž získat nejen identifikační údaje konkrétní osoby, nýbrž i údaje o její rodině a zdravotním stavu. Vždy pak existuje riziko případné ztráty nebo zneužití takto nesmírně citlivých osobních údajů. Vedle toho však stojí silný veřejný zájem na odhalování trestných činů a jejich pachatelů, který v sobě zahrnuje i ochranu života, zdraví a majetku osob.
31. Při hodnocení těchto kolidujících zájmů soud vycházel zejména z okolností vypovídajících o osobě žalobce a o trestném činu, který je žalobci kladen za vinu (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 164/2019-30).
32. Při posouzení věci krajský soud primárně vycházel ze závěrů rozsudku NSS sp. zn. 1 As 13/2017, kde NSS vyslovil, že: *„Žalovaná jako správní orgán postupující podle ust. části 4 správního řádu musí zvažovat přiměřenost provádění identifikačních úkonů okolnostem konkrétního případu a rozhodně k nim nemá přistoupit u každého případu podezření z úmyslného trestného činu, neboť nelze obecně připustit postup správních orgánů směřující k plošnému shromažďování těchto údajů.“* Takový postup žalovaný nezvolil. Žalovaný předvolání žalobce k identifikačním údajům nijak neodůvodnil a ve vyjádření k žalobě se omezil toliko na naplnění subjektivní stránky trestného činu jako předpokladu zákonnosti zásahu, když má za to, že provedení identifikačních úkonů je zcela legitimní již při prostém naplnění podmínek stanovených § 65 odst. 1 zákona o policii. Tento postup žalovaného však nelze akceptovat a nelze jej obhájit ani obecnou povinností chránit bezpečnost osob, majetku a veřejný pořádek, resp. předcházet trestné činnosti. Žalovaný se nikterak nezabýval proporcionalitou zásahu s ohledem na konkrétní okolnosti případu, nezohlednil bezúhonnost žalobce ani bližší okolnosti trestního případu.
33. Z předložených podkladů krajský soud zjistil, že žalobce byl z trestného činu, pro který bylo vůči němu vzneseno obvinění, také následně trestně stíhán a poté obžalován. Za trestní jednání žalobci hrozil trest odnětí svobody v trestní sazbě 2 až 8 let. Jak však plyne z podané obžaloby, státní zástupce navrhl v případě žalobce uložení trestu odnětí svobody na 3 roky s podmíněným odložením na 3 roky a zákaz činnosti. Z obžaloby také vyplývá dosavadní bezúhonnost žalobce.
34. Krajský soud zdůrazňuje, že k provedení identifikačního úkonu může být přistoupeno jen tehdy, pokud jím lze dosáhnout jeho účelu. V daném případě není vůbec jasné, jaký účel měl být u žalobce provedením identifikačních úkonů dosažen, a zejména není zřejmá jeho nezbytnost. Tento účel nelze dovodit z žádných podkladů předložených žalovaným, ani z jeho vyjádření k žalobě. Je třeba zdůraznit, že hlediskem přiměřenosti zásahu je žalovaný povinen se řídit i ve smyslu obecného ust. § 11 písm. a) a c) zákona o policii. Ačkoliv při

postupu dle § 65 zákona o policii neprobíhá správní řízení a nevydává se správní rozhodnutí, v jehož odůvodnění by bylo třeba úvahu žalovaného jakožto správního orgánu vysvětlit, je i při provádění faktických úkonů třeba dbát zásady přiměřenosti a neprovádět identifikační úkony bezhlavě v každém případě podezření z úmyslného trestného činu (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2015 sp. zn. 48 A 57/2015). V této souvislosti je nutno zohlednit, že žalovaný v případě postupu podle § 65 odst. 1 zákona o policii nevystupuje jako orgán činný v trestním řízení, nejedná se o postup podle § 114 trestního řádu, který by byl součástí vyšetřování konkrétního trestného činu. Jedná se o postup směřující do budoucna, motivovaný účelem předcházení případné trestné činnosti, a proto musí žalovaný zvažovat přiměřenost provádění identifikačních úkonů okolnostem konkrétního případu a nikoliv postupovat paušálně při každém obvinění z úmyslného trestného činu.

35. Míra omezení základního práva (zde práva na informační sebeurčení) musí být proporcionální závažnosti veřejného zájmu nebo jiné ústavní hodnoty, které zásahem do základního práva chrání. U takového zásahu lze hodnotit tři parametry: *kritérium vhodnosti*, kdy soud zkoumá, zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl, *kritérium potřeby*, kdy soud zkoumá, zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod a *kritérium poměrování*, kdy soud porovnává závažnost obou v kolizi stojících základních práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 3. 2018 sp. zn. 50 A 59/2017). Krajský soud dospěl k závěru, že předvolání žalobce k poskytnutí identifikačních úkonů ze dne 18. 6. 2019 je prostředkem způsobilým k dosažení cíle, tedy získání osobních údajů žalobce pro účely jeho budoucí identifikace, avšak potřeba je s ohledem na individuální okolnosti případu zpochybněna výše uvedenou argumentací soudu. Žalovaný tuto pochybnost nevyvrátil.
36. Krajský soud na základě shora uvedené argumentace neshledal předvolání k provedení identifikačních úkonů u žalobce přiměřené okolnostem projednávané věci minimálně v rozsahu odběru biologických materiálů, když ust. § 65 zákona o policii nesmí být zneužíváno k bezdůvodnému provádění identifikačních úkonů, kterými je významně zasahováno do osobních práv obviněných či podezřelých. Nepřiměřenost výzvy ze dne 18. 6. 2019 ve vztahu k odběru biologických vzorků pak způsobuje nezákonnost výzvy jako celku, přičemž ostatními potencionálními úkony, k nimž by žalovaný mohl na základě výzvy také přistoupit, již není nutno se zabývat.
37. V případě testu proporcionality musí být všechna kritéria splněna kumulativně, jinak je omezení práva nezákonné. S ohledem na již uvedené dospěl soud k závěru, že v daném případě nedošlo k naplnění druhé podmínky testu proporcionality a jednání žalovaného lze proto považovat za nezákonný zásah, proti němuž je přípustná žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s.
38. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu důvodnou, když dospěl k závěru, že žalobce byl postupem žalovaného přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem v podobě předvolání ze dne 18. 6. 2019 k identifikačním úkonům, současně soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování žalobcových práv úkony směřujícími k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii.

39. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má úspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil a které v souzené věci představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a dále náklady spojené s právním zastoupením, a to za 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání kasační stížnosti, účast u jednání před krajským soudem) po 3 100 Kč a režijní paušál po 300 Kč ke každému z těchto úkonů a dále cestovné osobním automobilem ze sídla právního zástupce do Ostravy a zpět k jednání před krajským soudem dne 3. 8. 2022 v celkové výši 6 511 Kč (§ 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v platném znění) a náhrada za promeškaný čas v rozsahu 16 půlhodin tj. 1 800 Kč. Soud při rozhodování o nákladech právního zastoupení vycházel z ust. § 7 odst. 5, § 9 odst. 4 písm. d) a e), § 13 odst. 4 a 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Náklady právního zastoupení ve výši 21 911 Kč byly v souladu s ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšeny o DPH, kterou je zástupce žalobce povinen odvést podle zvláštního právního předpisu, tj. na částku 26 512 Kč. Celkové náklady řízení představují částku 28 512 Kč.
40. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 4 s. ř. s., § 159 a § 160 odst. 1 o. s. ř.) uložil soud žalovanému zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může si oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 3. srpna 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu